

ISKUSTVO KUĆNOG POROĐANJA

Prvo bih htjela reći da nisam baš vješta u pisanju priča i da sam neke detalje možda malo i zaboravila.

Evo nakon 4 tjedna od poroda vrijeme je da i ja napišem svoju priču, prvenstveno kako bi ohrabrila majke da rađaju kod kuće. Moja ideja o kućnom porodu počinje još davno prije nego što sam ostala trudna. Tada sam bili u vezi sa sadašnjim mužem koji mi je govorio o tim stvarima i kako bi to bilo najbolje za mene i našu buduću bebu, ako je budemo imali. Pošto nemam baš puno povjerenja u današnju konvencionalnu medicinu, odlučila sam se malo više informirati o kućnom porodu. Čitajući razne priče o kućnim porodima i informirajući se o toj temi, polako je u meni sazrijevala ta odluka, dok nije konačno donesena. "Preporod rađanja" je bila knjiga koju smo ja i muž više puta pročitali i preporučila bih je svima bez obzira gdje rađali.

Moj muž je bio glavna i jedina podrška za vrijeme trudnoće, jer su svi bili protiv toga. Ničiji komentari me nisu mogli spriječiti u našoj želji da rodim kod kuće. Znali smo da ako poštujemo prirodne i zdravstvene principe, ništa ne može ići krivo, jer se tada o nama brine Onaj koji je uspostavio te principe. Sigurno se pitate tko je to i kako mogu biti tako siguran da će sve biti u redu? Riječ je o biblijskom Bogu koji je jednom davno, određenoj skupini ljudi koju je izabrao obećao sljedeće:

"Budeš li zdušno slušao glas Jahve, Boga svoga, vršeći što je pravo u njegovim očima; budeš li pružao svoje uho njegovim zapovijedima i držao njegove zakone, nikakvih bolesti koje sam pustio na Egipćane na vas neću puštati. Jer ja sam Jahve koji dajem zdravlje." Izl 15,26

Znala sam da On sve vodi i da će mi On najbolje može pomoći. Ja sam prvorođka i svi su se zgrozili pri samoj pomisli da ću roditi prvo dijete kod kuće kada ništa ne znam o porodu, a imala sam tada 28 godina. Ta panika je bila neopravdana s naše strane, ali mogli smo shvatiti reakcije. Sad vide da je to ipak bila dobra odluka, iako će uvijek biti onih koji će reći „imala si sreće“ i slična opravdanja.

Htjela bih još reći da nisam išla na preglede kod ginekologa jer sam smatrala da nema potrebe da se bilo tko upliće u moju trudnoću. Oni svejedno svojim vaginalnim pregledima ništa ne mogu utjecati na razvoj

djeteta, osim u većini slučajeva remetiti trudnoću. U 35. tjednu sam otišla na jedan pregled ultrazvukom kako bih imala dokaz da sam bila trudna (zbog prijave djeteta ako bude trebalo). Ginekologinja je napisala kako odbijam vaginalni pregled, ali mi to ništa nije značilo.

U tu srijedu ujutro sam se probudila s bolovima u stomaku (kao menstrualni bolovi), pa sam pomislila da to nije još ništa i da neću još roditi. Tokom dana su se pojavljivali nekakvi bolovi, nisu bili toliko jaki pa sam ih zanemarila. Pošto sam prvorođena, nisam znala da li su lažni ili pravi, nisu bili tako česti, možda svaki sat-dva bi me zaboljelo. Tokom dana sam išla jedno 6 puta na WC. Oko 20 sati smo počeli gledati neki film, ali me u jednom trenutku tako zaboljelo da nisam znala što bih. Bol je bila jaka i počela se javljati svakih 10 minuta pa smo prekinuli s filmom. To su valjda bili trudovi i bili su dosta oštri. Nisam si ni mogla zamisliti da to toliko može boljeti (ali već sam ih zaboravila).

Trudovi bi dolazili svakih 7, 8, 10 min, kako kad, trajali bi 15 sekundi i onda bi stali. Za vrijeme trudova stišćem ruku od muža i govorim mu kako me boli. Molimo se. Muž je cijelo vrijeme sa mnom i pokušava mi pomoći masirajući i ohrabrujući me. Trudovi postaju sve jači i oko 23h odlučujemo zvati primalju kojoj treba 3-4 sata do nas. Ona nam kaže da je na putu i da se tek oko 6 ujutro vraća kući, pa da onda može krenuti. Šok. Već vidim kako se sama porađam, ali nema veze, ne idem u bolnicu, nemam ni stvari spremljene. Moj muž će biti moja primalja i na to smo bili spremni. Bio mi je velika pomoć i uopće mi nije smetalo njegovo prisustvo.

Bolovi postaju sve jači, tražim položaj koji mi odgovara, ali mi u tim trenutcima niti jedan ne odgovara. Muž mi pravi kupku, ulazim u kadu i to mi godi, ali kada naiđe trud ni voda ne pomaže. I tako cijelu noć, ja u bolovima čekam bebicu, malo u kadi, malo u sobi na podu, malo klečim, malo čučim malo me on pridržava. Moj divni muž je tu kraj mene cijelo vrijeme. Zna da mi je teško, ali i njemu je, gledajući u mene kako se mučim i kako mi ne može pomoći. On taj dan nije ništa jeo i pio, jer je baš na taj dan pao biblijski praznik „Dan pokajanja (Jom Kipur)“. To je jedan od 7 biblijskih praznika koje je Bog dao ljudima da drže, koji ukazuju na Plan Spasenjai u kojem se ništa ne jede i pije 24 sata.

Kap vode dobro bi mu došla od silne muke gledajući u mene. Cijelu noć smo u kontaktu s primaljom. Oko 10 h dolazi primalja koja je povelala sa sobom i doulu (pomoćnicu). Ja se još nisam porodila, čekala sam nju. Ulazi tiho, upoznajemo se, kaže da me želi pregledati i poslušati bebine otkucaje, pa ja pristajem. Kaže mi da legnem na leđa dok me pregleda, ležim i užasno mi ne odgovara taj položaj (sljedeći put kad budem trudna ne želim više da me pregledava, jer mi nije baš pasalo). Jedva nekako izdržavam. S bebom je sve u redu kaže.

Za vrijeme trudova nagnuta sam nad krevet i stišćem doulinu ruku svom snagom i to mi pomaže. Tako je pažljiva, briše me mokrom krpom i to mi godi. Malo je muž sa mnom, malo primalja, malo doula, izmjenjuju se. Bolovi su sve jači i sve češći.

Negdje oko 12-13 h puca vodenjak. Savjetuju me da se ispravim kako bi bebi bilo lakše izaći. Probali smo jedan trud ležeći na bok, ali ja to nisam mogla izdržati pa sam se brzo ustala. Ne znam ni sama koliko trudova sam imala, mislila sam kako neće nikada završiti, ali prevarila sam se. U zadnjim trenucima klečim, primalja je ispod mene i govori mi kako je glavica već tu. Meni je to tako dugo trajalo, glavica izađe, pa se vrati. Doula me drži dok ja klečim. Čekamo drugi trud, opet ništa, kaže da moram jače tiskati. Ja nemam snage da toliko tiskam. Moram duže tiskati govori primalja, jer vrijeme je da beba izađe van. I tako jedno 5, 6 trudova glava nikako da izađe.

Ohrabruje me, kaže da moram istiskati svoju bebicu. I negdje oko 14:10 h, bebica odjednom cijela izlazi van. Malo mu je vrpca bila omotana, ali to se brzo odmotalo. Odmah ga stavlja meni na prsa, a ja ne znam ni kako da ga uzmem, sva sam izvan sebe, to malo (3900 g baš i nije tako mali) dijete u mojim rukama. Dolazi suprug. Ne želim da primalja reže pupak dok posteljica ne izađe. Naravno primalja se slaže.

Nakon 5 min. posteljica izlazi i nije me ništa boljelo. Beba počinje sisati. One ostavljaju same nas troje. Nakon nekog vremena primalja ga hoće uzeti da mu sredi pupak, ali on se neda i drži maminu siku, pa ga sređuje na meni. Poslije ga je malo obrisala i odmah ga dala meni da dalje sisa. Bile su obe divne i ne znam kako bih bez njih, jer mi je to ipak prvi put. Nisam znala koliko boli i koliko silno moram tiskati (ali samo za vrijeme truda) (podsetimo da se porođaj desio u 28. godini života ove

majke; studije pokazuju da je porođaj najlakši, i skoro bezbolan, između 19. i 21. godine - prim. ur.).

Pregledava me, te kaže da sam samo malo površinski popucala i da će to samo zarasti. Baš sam sretna. Toga popodneva smo postali jedna presretna mala obitelj s jednim članom više. Odličan je osjećaj kad ne moram nigdje ići, nitko mi ne uzima dijete, sama sam u svojoj sobi s bebom i suprugom, i atmosfera je onakva kakvu ja želim. Sada kada držim svoju bebicu, vidim da joj ništa ne fali, lijepo napreduje, ima velike obraščice i dobila je preko kilu, nije dobila žuticu i baš je jedna mala zadovoljna i sretna bebica. Bebica je od primalje dobila ocjenu 10.

Možda sam neke detalje preskočila, ali ih se ne sjećam baš. Beba je super, voli puno maminu siku i tatu. Iako je bilo bolno, ne odustajem od poroda kod kuće ni sljedeći put kada bude došlo vrijeme za to. Mislim da je ovo bilo najbolje za našu bebu i najviše hvala Bogu koji je ovo sve vodio i koji nam je dao snage da ovo sve izdržimo. Neka Mu je hvala i slava u sve vijeke vjekova. Amen.

27.10.2012.